

Kelly Moran

In jouw armen

Wildflower Summer

A.W. Bruna Uitgevers

1

Op de privébegraafplaats op de ranch van haar familie knielde Olivia Cattenach bij het graf van haar broer neer en veegde de afgemaaide grassprietten van de grafsteen. Het was een halfjaar geleden dat Justin in de strijd was gesneuveld. Dat was moeilijk te bevatten. Het verlies was nog net zo vers als op de dag dat er twee soldaten bij haar voordeur waren verschenen, met zijn naamplaatjes en hun condoleances.

Erger dan het verlies van haar broer, haar beste vriend, was de werkelijkheid dat er al op achtentwintigjarige leeftijd een leven voortijdig aan zijn einde was gekomen. ‘Tragedie’ was veel te zwak uitgedrukt. Eén bom, één stap verkeerd, en hij was weg. Uitgewist alsof hij hier nooit was geweest.

Olivia wist dat tante Mae achter haar stond te wachten, bij de smeedijzeren poort, om de dag te beginnen, en dus zuchtte ze, nam een slok koffie uit een meeneembeker, en probeerde haar ochtendbezoek kort te houden. Maar verdorie. De scherpe steek van eenzaamheid doorboorde haar maag.

Ze keek langs zijn graf en dat van haar ouders naar de noordelijke weide daarachter in de verte, een en al lange, goudkleurige stengels zover het oog reikte. ‘Over een maand kunnen we de wintertarwe oogsten en de zomertarwe zaaien.’

Hoewel het gewas maar veertig van hun achthonderd hectare besloeg, en het bij lange na niet dezelfde opbrengst gaf als hun andere inkomstenmarges, was het Justins favoriete deel van de ranch geweest. Handen diep in de aarde, wijd open land en stilte.

Zijn laatste dagen hadden helemaal niets van die elementen bevat. In plaats daarvan zat hij in een verwoest gebouw in de droge woestijn, omringd door afgebrokkeld beton. Geschut, ontploffingen, geschreeuw...

Ze schudde haar hoofd en keek naar hun huis links van haar, voorbij de richel waar de begraafplaats was. Slechts een vlekje vanaf haar positie. Justin deed altijd wedstrijdje met haar vanaf de populier die naast het ijzeren hek stond, de helling af, door de tuin met wilde bloemen, en naar de blokhut met twee verdiepingen waar ze woonden. Als twee jaar oudere zus liet ze hem natuurlijk altijd winnen. Totdat hij als tiener een groeispurt had gekregen en vijftien centimeter langer was geworden dan zij. Wat een benen had hij gekregen, haar broer.

Er waaide een bitterkoude wind vanaf de bergrug, die de vage geur van sneeuw met zich meebracht vanaf de Laramie Mountains in het zuiden. De zon brandde op het prairiegras rechts van haar, boven de oostelijke en zuidelijke passen. Het bleek een warme dag te zijn voor halverwege april in oostelijk Wyoming. 's Nachts was de temperatuur nog beneden de tien graden geweest, maar tegen lunchtijd zou die waarschijnlijk boven de vijftien zijn. Helemaal niet zo'n slecht begin van een maandag.

Ze hoorde geschuifel van voeten achter zich, wat haar eraan herinnerde dat ze niet veel langer zomaar een beetje tegen een geest kon blijven zitten praten. Ze keek nog één keer naar Justins graf en deed een poging tot een glimlach. 'Hou van je. Doe pap en mam de groeten van me. Ik zie je morgen.'

Het zinnetje veroorzaakte een brandend gevoel in haar keel toen ze opstond en zich omdraaide naar de poort. Want morgen zou ze hem niet zien. Dankzij een meerdere die een foute beslissing had genomen, zou ze haar broer nooit meer zien.

Tante Mae wachtte geduldig, met één arm tegen de stijl van de poort, en een meeneembeker koffie in haar andere hand. Het zonlicht scheen op haar sneeuwwitte lokken, die geknipt waren in een keurige bob tot op haar brede schouders. Haar gerimpelde gezicht had al vele gure winters gezien, en de dunne lijntjes vormden een blijk van haar wilskracht, maar haar doordringende blauwe ogen waren net zo vriendelijk als haar ziel.

Ze was opgegroeid op de ranch en had zich twintig jaar geleden over Olivia ontfermd toen Olivia's vader en moeder waren overleden. Olivia kon zich haar ouders nauwelijks herinneren, eigenlijk waren het alleen versnipperde fragmenten van herinneringen, maar tante Mae leek als twee druppels water op Olivia's vader, tot en met de vierkante kin en de stevige bouw.

Olivia trok haar getailleerde roodflanellen overhemd recht onder haar canvas jas en liet zich heel even door tante Mae omhelzen. Het geritsel van hun kleren kraste door de lucht toen ze zich losmaakten, daarna liepen ze naar het huis, waarbij tante Maes arm om Olivia's schouders lag.

Olivia ademde de frisse berglucht met het vleugje vorst en aarde in. 'Wat een mooie ochtend.'

'Zeker.' Haar tante wierp een snelle blik op haar terwijl hun laarzen knerpten over het grindpad. 'Maar wel een lange wandeling om elke ochtend te maken.'

'Je hoeft niet met me mee te komen, hoor.' Meestal deed tante Mae dat ook niet, en dat waren de dagen dat Olivia

het moeilijker vond om weg te gaan en te beginnen aan de taken die op haar wachtten.

‘Ik vind het niet erg. Deze oude botten moeten in beweging blijven.’ Tante Mae liet haar arm zakken waarna ze los van elkaar liepen, en keek voor zich uit. ‘Ik wil er mijn recept voor bizonstoofpot om verwedden dat er een zekere voorman op je staat te wachten voor de schuur.’

Olivia wist wel beter dan die weddenschap aan te gaan. ‘Ongetwijfeld.’ Nakos was altijd voor dag en dauw op en wachtte dan tot ze de bocht van het pad naar de begraafplaats om kwam. Gewoonlijk had hij er al een heel uur van taken delegeren op zitten voordat zij zelfs maar van de veranda stapte.

‘Hij zou geen slechte echtgenoot zijn, meisje.’

Dat was waar. Olivia zou het slechter kunnen treffen dan Nakos Hunt. Met de donkere huid en het zwarte haar van de Arapaho-stam waar hij toe behoorde, in combinatie met een stevige bouw en een knap gezicht, was hij absoluut verwekt in het diepe deel van de genenpoel. Bovendien werkte hij hard, en was hij vriendelijk en beschermend. Te beschermend, maar dat negeerde ze.

Het punt was: er was geen vonk. Waardering, ja. Chemie? Nee. Maar toch, ze was dertig jaar, woonde aan de rand van een dorp met maar weinig vooruitzichten, en als ze het familie-erfgoed wilde voortzetten, moest ze er serieus over gaan nadenken of ze niet eens met iemand moest gaan settelen. Ze kon goed opschieten met hun voorman. Hij kwam het dichtst in de buurt van wat je een beste vriend kon noemen sinds Justin dood was.

‘Ik zal erover denken.’ Ze nam een slok koffie.

‘Je denkt er al maanden over.’ Tante Mae trok haar wenkbrauwen op. ‘Die jongen heeft al een oogje op je sinds je zestien was. Hoe lang wil je hem laten wachten?’

Nog iets wat aan de berg schuldgevoelens kon worden toegevoegd. ‘Zo lang is het heus niet.’

‘Je hebt gelijk. Hij is waarschijnlijk al verliefd op je sinds zijn familie voor die van ons is komen werken. Ik schat dat dat ergens rond de leeftijd van negen jaar was.’

Olivia begon te lachen. ‘Oké, stop.’ Ze gaf haar tante een duw met haar schouder. ‘Hij heeft nou ook niet bepaald toenadering gezocht.’ Niet dat ze zou hebben geweten wat ze moest doen als hij het wel had gedaan. Nakos was altijd in de ‘wie weet’-kolom terechtgekomen van de ‘voor later’-map die ze in haar hoofd bewaarde. Haar biologische klok even buiten beschouwing gelaten, deinsde ze er altijd voor terug om die map eruit te trekken en af te stoffen.

‘Wie zegt dat de man al het werk moet doen? Toon eens wat initiatief.’

Ja, ja.

De rest van de wandeling liepen ze zwijgend verder, en vlak voordat hun wegen zich splitsten, kwam Nakos uit de derde schuur met een klembord in zijn hand.

‘Verrassing.’ Tante Mae knipoogde. ‘Ga je maar vies maken, meisje. En dan bedoel ik de naakte versie.’

Olivia zwaaide haar lachend gedag, en keek toe hoe haar tante het lange kronkelpad naar huis nam. Ze draaide zich om, zag Nakos’ donkere ogen op zich gericht en liep dichterbij hem toe. ‘Goedemorgen.’

Hij knikte, en de wind kreeg vat op de korte paardenstaart in zijn nek. ‘Hebe, Olivia.’

Elke ochtend begroette hij haar met een ‘hallo’ in zijn moedertaal, het Arapaho, en daarmee kalmeerde hij altijd de beroering in haar borst. Niet dat ze verandering erg vond, maar ze gaf er de voorkeur aan dat bepaalde dierbare dingen hetzelfde bleven.

Een van zijn mondhoecken krulde op. ‘Een glimlach staat

je goed. Tijd geleden dat ik die heb gezien.'

'Dank je. Wat hebben we vandaag?'

'Jij en ik hebben deze week schapen scheren. De wolleverancier komt vrijdag een bestelling ophalen. Ik heb vier mannen aangewezen om te tellen en de stierkalveren verder naar de oostelijke weide te verplaatsen, twee te paard om het zuidelijke hek na te lopen, en nog drie op de noordelijke bergkam. We hebben wat problemen gehad met gaffelantilopes die de gewassen opraten.'

Dat betekende dat al haar mannen bezet waren. Nakos vormde nummer tien. Ze huurden daarnaast seizoenskrachten in wanneer het nodig was, maar tot de tarweoogst zaten ze goed.

Terwijl Nakos zijn klembord raadpleegde, bekeek ze hem. Net als zij droeg hij een spijkerbroek en een flanellen overhemd, maar zijn jas was van dikke wol en hij had een zwarte cowboyhoed op. Met zijn één meter drieëntachtig moest ze haar ogen afschermen tegen de zon en haar nek uitstrekken om hem aan te kijken. Gladgeschoren, dikke nek, gespierde schouders, brede borst en een smal middel. Ze probeerde zich voor te stellen dat er iets romantisch tussen hen zou gebeuren. De enige conclusie die ze kon trekken was... misschien.

Maar waarom verdorie ook niet? Ze zou het nooit weten als ze een kans niet bij zijn lurven pakte. 'Tante Mae zegt dat ik me vies moet maken.'

Hij keek naar haar. 'Nou, we zouden de schapen kunnen laten voor wat ze zijn en de stallen kunnen gaan uitmesten. Aan de andere kant, scheren is wel zweterig werk.'

Zucht. 'Ze had het over de naakte versie van vies.' Ze kon het hem niet kwalijk nemen dat hij niet had begrepen waar ze op uit was. Het was nou niet zo dat ze ooit met hem had geflirt. Ze wist trouwens niet eens zeker of ze wist hoe het

moest. In deze contreien was de rechtstreekse benadering van iemand trakteren op een biertje in de enige kroeg in het dorp het equivalent van een aanzoek.

Hij werd griezelig stil, en als in slow motion gleden zijn blik van het klembord naar haar. Harde, zwarte ogen spijkerden haar vast op haar plek en boorden zich in haar alsof ze naar de Heilige Graal van betekenis zochten.

Zenuwachtig en behoorlijk opgelaten verschoof ze haar gewicht naar haar andere voet. ‘Heb je er ooit over gedacht? Jij en ik, kleren op de vloer?’ Getver. Doorzichtiger dan dat was onmogelijk. Ze zou tante Mae straks vermoorden.

Hij ademde scherp in, draaide zijn hoofd om en keek woest naar de bergen in de verte. Zijn adamsappel ging op en neer toen hij slikte en hij deed heel even zijn ogen dicht voordat hij haar eindelijk weer aankeek. Er vlamde belangstelling op in zijn ogen, maar de onzekerheid won terrein.

Ten slotte verplaatste hij het klembord naar zijn andere hand en verwaardigde hij zich te antwoorden. ‘Hoe kom je hier zo plotseling bij, kleine rooie?’

Hij noemde haar alleen maar ‘kleine rooie’ – een verwijzing naar haar lengte en haar haarkleur – wanneer hij pissig was of als ze iets had gedaan wat hij schattig vond. Ze kon niet zeggen bij welk uiterste hij op dat moment zweefde, en de uitdrukking op zijn gezicht bood geen enkel aanknopingspunt.

Ze haalde haar schouders op. ‘We worden er allebei niet jonger op en we zijn allebei single.’ Geweldig. Ze zou nog overlijden aan een overdaad aan romantiek.

‘Dat is niet echt een reden om iets met iemand te beginnen.’

Mijn god. Ze wilde dat ze er nooit over was begonnen. Haar oog begon te trekken van irritatie. ‘Ik heb het nooit gehad over een relatie.’ Toen hij alleen maar met zijn ogen

knipperde, zuchtte ze. ‘Laat maar. Zijn de schapen de hele nacht binnen geweest?’ Ze konden niet scheren als de kudde nat was.

Hij stopte het klembord onder zijn arm en liet een hand op zijn heup zakken. ‘Ja.’

‘En ze hebben sinds gisteren niet meer gegeten?’ Dit was om te voorkomen dat er te veel uitwerpselen waren om de wol en de vloer schoon te houden, plus dat het het ongemak van de schapen zo veel mogelijk beperkte wanneer ze op hun rug werden gerold.

Niet dat Nakos dat allemaal niet wist, maar een verandering van onderwerp was hard nodig. Ze begon zich af te vragen of haar instincten en tante Maes verklaring over Nakos’ gevoelens wel klopten. Als dat het geval was, dan zou Olivia er weleens voor hebben kunnen gezorgd dat de situatie tussen haar en haar voorman heel, heel ongemakkelijk was geworden.

‘Ja.’ Hij keek haar aan met een mengeling van verwarring en frustratie. ‘Het eerste kwart van de kudde is bijeengedreven en bevindt zich in de kooi. Ik doe dit niet voor het eerst.’

‘Dat weet ik.’ Meestal zou ze niet weten wat ze zonder hem zou moeten doen. Hij was altijd haar rots in de branding geweest: stil, sterk, en hij bleef altijd doorgaan. ‘Je doet geweldig werk, Nakos. Sorry. Ik heb een beetje een rottag.’ Of een rotjaar. Wat maakte het uit.

Hij keek haar aan met een ongelovige blik waar ook veel bezorgdheid in zat. Ze liep om hem heen en ging naar de schuur, maar hij pakte zacht haar arm om haar tegen te houden.

Met zijn gezicht half in de schaduw van zijn hoed, haalde hij diep adem. ‘Gaan we dit echt doen? Wil je echt die grens over gaan?’

‘Ik weet het niet.’ Ondanks de koude lucht begonnen haar wangen warm te worden. ‘Misschien moeten we dit gesprek even laten rusten en erover nadenken.’

Hij staaarde haar lang aan. ‘Waarom nu? Ik heb nooit de indruk gekregen dat je je tot mij aangetrokken voelde.’

‘Je bent heel aantrekkelijk.’ Dat was het probleem niet. En als dit niet het belachelijkste gesprek was dat ze ooit met hem had gehad, zou ze haar eigen kooksel opeten. ‘Ik ben rusteloos, denk ik. Tante Mae begon over settelen, en tja... bla bla bla.’

Een tijdlang knikte hij alleen maar traag. Alsof hij er nu pas aan dacht, liet hij haar arm los. ‘Laten we de kudde aanpakken. Dat kan niet wachten.’ Stijfjes draaide hij zich om naar de openstaande schuurdeur.

‘Ben je boos?’

Met zijn rug naar haar toe bleef hij staan. ‘Nee.’ Hij keek over zijn schouder naar haar. ‘Ik ben het aan het verwerken. Zomaar uit het niets doe je een voorstel en dan beweer je dat je het uit verveling deed.’

Shit. Ze ging voor hem staan, terwijl haar maag zich om-draaide van schuldgevoel. Precies wat iedere man wilde: in zijn trots worden gekrenkt door een bitch. ‘Het spijt me. En ik zei niet dat ik me verveelde. Ik zei dat ik rusteloos was. Dat is iets anders. Als je geen belangstelling hebt, kunnen we doen alsof de afgelopen tien minuten nooit zijn voorgevallen.’

‘Aan mijn nieuwsgierigheid hoeft niemand te twijfelen en dat weet je, anders zou je er überhaupt nooit over zijn begonnen. Ik heb je niet één keer voor het blok gezet, kleine rooie.’ Hij deed een stap dichters naar haar toe, zodat hij vlak voor haar stond, en keek langs zijn neus naar haar. ‘En weet je waarom? Omdat jij geen belangstelling hebt.’

‘Hoe weet je dat? We hebben nooit gezoend of een relatie

geprobeerd.' Sterker nog, ze kon het aantal keren dat hij haar had aangeraakt op één hand tellen, en dan had ze nog vingers over. Hij stond altijd aan haar zijde, steunde haar altijd, maar ze hadden geen knuffelig soort vriendschap.

'Je voelt het of je voelt het niet. Zo simpel is het.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ga je gang. Laat het gesprek maar even rusten, zoals je al zei. Denk erover na. Ik ben hier al twintig jaar en ben niet van plan te vertrekken. En kunnen we dan nu aan het werk of wil je me nóg een dreun geven?'

Ze liet haar schouders hangen en deed haar ogen dicht. Dit was de reden waarom ze tante Mae had afgewimpeld elke keer dat die het idee ter sprake probeerde te brengen dat ze iets met Nakos moest beginnen. Met één opmerking en een mislukte poging tot flirten was ze erin geslaagd zijn trots te krenken, hem te beledigen, en een deuk in hun vriendschap te slaan. Ze wist zich geen raad. Ze deed haar ogen open en zag dat zijn blik gericht was op iets achter haar schouder, en dat zijn mond vertrokken was door een vastberaden uitdrukking.

'Het spijt me.' Ze zou het wel duizend keer zeggen. Hij keek haar aan alsof hij dat met tegenzin deed. 'Ik geef om je, Nakos, en ik dacht op dat moment niet goed na.' En dat was helemaal niets voor haar.

Het was duidelijk dat zijn gevoelens verder gingen dan zich aangetrokken voelen. Ze had nooit met zijn emoties moeten spelen. Ergens was ze blij dat ze nu iets had gezegd, omdat ze het nu zeker wist in plaats van alleen maar op een aanname af te gaan. Als ze zouden zoenen en er was een vonk, dan konden ze daar misschien op verder bouwen, want het idee was er. Maar haar intuïtie stuurde haar waarschuwingssignalen tegen haar slapen en rommelde in haar buik. Hij had ook geen ongelijk gehad. Ze werd niet overmand door verlangen. Niet van het allesverslindende soort

waardoor het de moeite waard werd om hun betrouwbare eenheid ervoor op het spel te zetten, alleen maar om het eens te proberen.

In tweestrijd wreef ze haar oorlelletje tussen haar wijsvinger en haar duim – een zenuwtik die ze al had sinds ze klein was.

‘Ga er maar van uit dat ik het ben vergeten.’ Hij wees naar de schuur. ‘Nu werken. Later praten.’

Maar ze zouden er niet over praten. Dat was niet hoe ze met elkaar omgingen. Hij had er een handje van om haar te lezen, en zij hem, zonder dat er woorden voor nodig waren. Niet dat ze geen open communicatie hadden. Ze had nog nooit iemand ontmoet die zo recht voor zijn raap en behulpzaam was als hij. Maar openhartige gesprekken? Echt niet. Zelfs nadat Justin was overleden had hij geen gemeenplaatsen geuit. Hij had alleen maar naast haar gestaan en had zwijgend naar haar gekeken, terwijl hij haar liet weten dat hij er voor haar zou zijn als ze instortte.

Ze liep achter hem aan de schuur in en nam de situatie in ogenschouw. Overal klonk geblaas, en er zat een geur van stro gemengd met aarde in de frisse bries die naar binnen waaide. Hij had een derde van de kudde bijeengedreven en had er een paar aan de ene kant van de grote ruimte afgezonderd, met de rest in de grote kooi net achter de open deur aan de achterkant. Een stuk of honderd schapen zwierven rond terwijl haar trouwe zwart-witte bordercollië, Bones, werkeloos in het midden van de ruimte op bevelen zat te wachten. Aan de rechterkant was een stevige houten tafel waar ze de wol konden oprollen en een grote kist al op een pallet om hem gemakkelijk te kunnen vervoeren.

Nakos was vanochtend absoluut al druk bezig geweest terwijl hij op haar wachtte. Vlug trok ze haar canvas jas uit

en hing hem aan een haak achter de deur. Aangezien elk schaap vier tot vijf kilo wol kon produceren, en je voor het scheerproces enige vaardigheid nodig had, was het moeilijker dan de meeste mensen beseften. Gelukkig hadden zij en haar voorman het volledig onder de knie.

Nakos hield de dieren op hun plek, en zij schoor ze. Hij liep om de kudde heen en stuurde ze een voor een naar buiten terwijl zij de wol net zo zwijgend oprolde en weglegde. Ze bewogen als een eenheid, soepel als een raderwerk, doorwerkend tijdens de lunch en tot in de namiddag voordat ze klaar waren met de kudde die voor vandaag op het programma stond.

Toen de schuur stevig op slot zat en de kudde naar de weide was gebracht, liepen ze het bochtige pad op naar het huis. Het begon te schemeren. Krekels tsjirpten terwijl hun laarzen over het grind knerpten. Bones drentelde naast haar, met zijn tong een stukje uit zijn bek.

Ze veegde met haar arm het zweet van haar voorhoofd. Het was fris nu de temperatuur gedaald was. Haar spieren protesteerden hevig terwijl ze naar Nakos keek. ‘Blijf je eten?’

‘Nee. Ik heb klikjes gekregen van Mae. Maar ik loop wel met je mee naar het huis.’

Hij had een huisje op het terrein van de ranch bij de zuidelijke bergkam, een goede tien minuten rijden. Zijn pick-up stond daarom altijd op de oprijlaan, dus het was niet ongebruikelijk dat hij haar thuis afzette. Maar zijn afwijzende toon hield de afstand die tussen hen in stond stevig overeind. Ze had een ongemakkelijk gevoel in haar maag toen ze de bocht om liepen, en ze bedacht dat ze hem een paar dagen de tijd zou geven voordat ze zich opnieuw zou verontschuldigen. Hopelijk zou dan alles weer normaal worden.

Hij bleef plotseling staan en keek recht voor zich uit. ‘Verwacht je bezoek?’

‘Nee.’ Ze volgde zijn blik naar zijn blauwe pick-up, gedeeltelijk aan het zicht onttrokken door de hoek van het huis. Erachter, geparkeerd naast de dennen die aan één kant van de oprijlaan stonden, stond een motor.

Ze kende maar een paar mensen in het dorp die een motor hadden, en geen ervan zou er zo vroeg in het seizoen mee naar haar ranch komen. Toen ze dichterbij kwamen, zag ze de welbekende groene canvas militaire plunjezak die aan de achterkant van de zitting was vastgebonden, en haar hart sloeg een slag over.

‘O, nee. Denk je dat het iets met Justin te maken heeft?’ Maar hij was nu een halfjaar dood. Wie zou haar daarover nu nog willen opzoeken?

Nakos keek met gespannen kaken van de motor naar haar, en toen naar de cederhouten blokhut met twee verdiepingen alsof hij zocht naar tekenen dat er iets mis was.

De lichten waren aan op de benedenverdieping en er scheen een geel schijnsel uit de ramen. Alles leek in orde te zijn op de veranda die om het hele huis heen liep. De schommelstoelen en potten met goudbloemen stonden op hun plek, de zware voordeur was dicht. Alles was rustig.

‘Ik zal met je mee naar binnen gaan.’ Hij gebaarde met zijn kin om aan te geven dat ze voor moest gaan.

Ze liep langs de zijkant van het huis naar de zadelkamer aan de achterkant, waar ze hun laarzen uitdeden en hun jassen ophingen. Met haar hart in haar keel deed ze de deur van de keuken open, liet Bones naar binnen en stapte erdoor, met Nakos op haar hielen, die de deur achter hen dichtdeed.

Er stond niets te pruttelen op het gasfornuis met zes pitten. Op de leistenen werkbladen stonden geen vuile borden, maar er hing een geur van iets Italiaans in de lucht.

Tante Mae stond op van achter de verweerde grenen tafel in het midden van de kamer, met een theekopje in de hand, terwijl Bones de andere kamer in drentelde. 'Daar ben je. Je hebt bezoek.'

Olivia keek naar de bezoeker in kwestie toen die uit een stoel overeind kwam. De poten schraapten over de vloer, en het geluid weerkaatste als een kogel van de witte kunstmatig verouderde kastjes naar haar terug.

Holy shit. Haar adem bleef in haar longen steken. 'Man' was niet het juiste woord om de persoon te beschrijven die in haar ruime keuken stond. 'Reus' misschien. Ze kon alleen maar staren, omdat ze zich aan de ene kant afvroeg wie hij toch kon zijn en aan de andere kant hevig gefascineerd was.

Met zijn ruim één meter vijffennegentig torende hij boven haar uit, zelfs met de tafel en een aantal granieten tegels tussen hen in. Zijn hoofd was kaalgeschoren, maar hij had een baard van lichtbruine stoppels van misschien een dag op zijn kaken, wat aangaf welke kleur zijn haar zou zijn. Een sleeve van tatoeages bedekte beide armen en strekte zich verder uit onder een strak wit T-shirt dat niets aan de verbeelding overliet vanwege de welvingen eronder. Opbollende spieren en aderen en... testosteron. Ja. Een enorme muur van testosteron, deze vent.

Hij stak zijn enorme handen in de zakken van zijn versleten spijkerbroek, zodat zijn spierballen zich spanden. Hij moest wel bankdrukken met een Buick om zulke kanonnen te krijgen. 'Ik heet Nathan Roldan, maar ze noemen me meestal Nate.'

Mijn hemel, wat een stem. Laag en schor, en met een echo die door haar zenuwstelsel dreunde. Ze liet de naam rondgaan in haar hoofd omdat hij haar bekend voorkwam, maar ze zou hem echt niet zijn vergeten als ze elkaar al eens eerder hadden ontmoet.

‘Ken ik jou?’ Ze schatte hem van rond haar eigen leeftijd, plus of min een jaar.

‘Ah.’ Tante Mae glimlachte, en dat deed ze zo zenuwachtig dat Olivia’s hart oversloeg. ‘Waarom ga je je niet eerst even opknappen en dan praten we straks verder? Terwijl we op je zaten te wachten, hebben Nate en ik al gegeten. Ik warm het wel voor je op.’

Nakos schoof dichter naar Olivia toe, alsof hij voelde dat er iets niet in de haak was. Hij keek haar aan met een blik die zei: *Ik laat je niet alleen met die gast.*

Zelf twijfelde ze ook hevig, en ze keek nog eens naar de nieuwkomer. Zijn blik schoot heen en weer tussen hen tweeën, waarna er iets tot hem doordrong, en hij knikte. Dan was er tenminste één die het begreep.

‘Ik ben hier niet om moeilijkheden te veroorzaken.’ Hij trok een portemonnee uit zijn zak en liep om de tafel heen.

Hij liep met de sierlijke tred van een roofdier, en nu hij recht voor haar stond, kon ze de details van zijn gezicht goed onderscheiden. Fijne rimpeltjes, nauwelijks waarneembaar, op zijn voorhoofd. Zijn olijkleurige huid kwam waarschijnlijk eerder door jaren in de zon dan door afkomst. Een goudkleurige gebronsde huid. De zachte, iets neergeslagen oogleden contrasteerden met de harde streep van zijn wenkbrauwen. Datzelfde gold voor zijn volle lippen en de opvallende jukbeenderen.

Verdorie, wat een schitterend exemplaar. Een beetje intimerend en met buitengewoon ruwe randjes, maar wauw. Je moest hem duidelijk niet als vijand hebben, maar de stoute-jongensuitstraling was als een onderstroom die haar meezoog.

Een combinatie van blij-bij-me-uit-de-buurt en ik-daag-je-uit-me-te-weerstaan.

Hij hield iets op wat op een foto leek, en ze raakte ver-

dwaald in zijn donkerbruine ogen, omlijst door misdadig lange wimpers. Zijn lippen tuitten toen ze het voorwerp niet van hem aanpakte. ‘Ik ben samen met Justin uitgezonden.’

Bij het horen van haar broers naam ademde ze scherp in en kwam ze met een schok bij de les. Met trillende hand pakte ze de foto aan en keek ernaar.

Daar was Justin, in camouflage-uitrusting en met een geweer in zijn hand naast de man die voor haar stond. De mannen poseerden bij een militaire jeep als achtergrond, Nate met zijn arm om de schouders van haar broer. Justins grijns en blauwe ogen zorgden ervoor dat haar keel werd dichtgeknepen en dat haar borst opzwol van verlangen. Voordat ze te emotioneel zou worden, gaf ze de foto terug aan Nate en schraapte haar keel.

Toen haalde hij een rijbewijs tevoorschijn, afgegeven door de staat Illinois, en liet het eerst aan haar zien en vervolgens aan Nakos, die zowel naar het pasje als de man keek alsof hij elk moment kon ontploffen. Nakos sloeg zijn armen over elkaar in een duidelijke houding van ‘wat moet je?’

Nate wierp een aarzelende blik op tante Mae en weer terug op Olivia toen haar tante toestemmend knikte. ‘Ik wil alleen maar praten, en dan zal ik weer weggaan als jij dat wilt.’ Zijn ogen schoten heen en weer tussen die van haar, waarmee hij de indruk wekte dat hij door haar heen keek naar een dieper deel van haar waarvan ze niet eens wist dat het bestond. ‘Voordat hij stierf, gaf Justin me een boodschap mee voor jou.’